

LIBRIS

We know
books

GENEVA

LEE

CUCEREȘTE-MĂ

Traducere din limba engleză
DANIELA BARBU

LITERA

București

Capitolul 1

Portobello Road zumzăia de activitatea dimineții. Vânzătorii ambulanți își aranjau mesele încărcate, angajații magazinelor măturau treptele. Lumea familiară din jurul meu se trezea la viață, îndreptându-se spre o nouă zi. Iar eu eram prinsă într-un coșmar. Pământul continua să se învârtă, dar eu nu reușeam să procesez ritualurile unei vieți normale, la fel cum nu reușeam să înțeleg ce se întâmplase. Pieptul mă durea, inima îmi era zdrobită. Venisem aici cu o zi în urmă așteptând un singur lucru: încheierea. Și o obținusem. Sau cel puțin așa crezusem. Dar, cu fiecare pas care mă îndepărta de Alexander, îmi era tot mai greu să respir. Plămâniile ca de plumb nu reușeau să inspire aerul cald de vară. Genunchii îmi cedau, nu-mi mai puteau susține greutatea.

Nu puteam fi secretul lui Alexander. Refuzam să fiu. Dar să-l scot din viața mea era ca și cum îmi smulgeam inima din piept și o lăsam undeva în urmă. Viața fără Alexander părea imposibilă. Să trăiesc o minciună alături de el era mult prea periculos. Nu era mai bine să aleg o despărțire curată, acum, în loc să fiu zdrobită sistematic de secrete, minciuni și bârfe? Făcusem ce trebuise să fac, dar acest lucru era doar o slabă consolare.

Dincolo de toate astea, îl abandonasem. Ceea ce-mi oferea el nu era viață – nu una adevărată, în orice caz. Chiar nu-și dădea seama de asta? Îmi dovedise că sentimentele lui pentru mine erau la fel

de profunde ca ale mele. Iar eu, în loc să-i arăt cât îl iubeam, plecașem. Cum aș fi putut să fac altceva? Urma să facă o căsătorie politică. Urma să-și conducă țara.

Nici unul din noi nu se așteptase să se îndrăgostească.

Iar acum, ne distruseserăm reciproc.

Ideea m-a frânt. M-am împiedicat și m-am lovit de fațada din piatră a unui magazin. Cum voi supraviețui după Alexander?

Durerea surdă din trupul meu s-a transformat rapid într-o mâhnire puternică. Lacrimi de furie mi se rostogoleau necontrolat pe obraji. Nu m-am sinchisit să le șterg, deși îmi pluteau prin gene și-mi încețoșau vederea.

Nu mai conta. Nimic nu mai conta.

Îndrăznisem să-l iubesc în ciuda riscurilor. El mă avertizase. Și eu îmi repetasem asta în minte. Nu mă dusesem orbește în patul lui, dar nu mă așteptasem la ceva mai mult decât un flirt. Fusesem nesocotită, iar prețul pe care-l plăteam era inima mea.

Îi dăruisem inima mea, iar el îmi luase sufletul.

Și acum, el era aici, în fața mea, iar în ochii frumoși și albaștri citeam aceeași durere ca a mea. Fiecare centimetru din mine tânjea să se ducă spre el, să-și aline durerea în brațele lui. Simțeam că și el avea nevoie să fie alinat și știam că eram singura persoană care-i putea dărui liniștea. Dar m-am ținut departe, deși lacrimile continuau să-mi curgă pe obraji.

- Nu poți pleca, Clara. Întoarce-te cu mine, mi-a poruncit el, dar în cuvintele lui se citea neîncrederea.

Buzele lui perfecte erau acum întrebătoare. Alexander nu era un bărbat nehotărât. Obținea ce își dorea, fără vreun comentariu. Și pentru că era prințul moștenitor al Angliei, dar și pentru că emana o autoritate brută, aproape primitivă. Nu era genul de bărbat căruia să i se pună întrebări. Și nici genul care să pună întrebări. Dar acum stătea în fața mea și făcea singurul lucru pe care nu mi l-aș fi imaginat niciodată.

Am clipit des din cauza lacrimilor care îmi obturau vederea și l-am sorbit din priviri. Respirația mi s-a întretăiat din cauza

intensității din ochii lui albaștri, care ardeau ca o flacără. Părul lui negru era încă răvășit de încleștarea degetelor mele de acum câteva ore, când mi-o trăsese fără încetare. Oare buzele lui sculptate și pline fuseseră lipite de ale mele cu atât de puțin timp în urmă? Mi se părea că trecuse o eternitate de când le mai simțisem ultima oară atingerea dulce, dar fermă, de când alunecaseră între picioarele mele și lăsaseră acolo săruturi ce promiteau și mai multă plăcere. Ce mă lăsase însă fără suflare nu era nici chipul lui de zeu și nici urma de vulnerabilitate ascunsă în poruncile lui.

Stătea în fața mea doar în sandale și blugi lăsați mult pe șolduri, iar în graba de a ajunge la mine nu se mai obosise să-și caute o cămașă. Trupul pe care îl ținuse ferit de mine atât de mult timp – trup pe care îl găseam incredibil de frumos – era acum la vedere, *inclusiv* rănile urâte ale trecutului. Se ascunsese din rușine, dar eu îl făcusem să se dezvăluie în noaptea aceea în care ne aflaserăm amândoi la marginea prăpastiei. Iar acum era aici, cerându-mi și mai mult. În ciuda tonului său, eu știam adevărul. Lăsase garda jos, la fel ca mine, și risca totul doar ca să mă aducă înapoi.

Îl iubeam și mai mult pentru asta. Dar nu se schimba nimic. Nu puteam permite așa ceva.

– Nu pot, Alexander. Cuvintele îmi erau goale, buzele mele nu puteau rosti promisiuni deșarte. De fiecare dată când îl refuzam, ceva se rupea în mine, inima mi se frângea în milioane de bucăți cu fiecare negare. Și nu-mi puteam imagina că avea să își mai revină vreodată.

– Nu accept așa ceva.

S-a apropiat atât de rapid de mine, că am amețit. Îmi era tot mai greu să gândesc cu el atât de aproape. Trupul mă trăda, atras de prezența lui, nelăsându-mă să lupt cu instinctele primare. Și-a pus mâinile pe talia mea și m-a tras cu brutalitate spre el. Sfârcurile mi s-au lipit de pieptul lui gol și sexul mi-a pulsă. Trupul meu i s-a supus fără comentarii, disperat să fie posedat de el. Alexander era drogul meu, și nu-l puteam refuza. Tânjeam după el – după limba lui neobosită, după penisul gros și, mai presus de orice, după eliberarea

pe care o simțeam fiind sub controlul lui. Ești a mea, Clara. Nu te poți opune. Îmi aparții.

În clipele în care rostea aceste cuvinte, chiar dacă coapsele mi s-au încordat, știind prea bine cum era să fii a lui Alexander, eu nu puteam ignora adevărul.

– Dar tu nu-mi aparții.

– Pe naiba! a mormăit el. Mă învârti pe degetul mic, Clara. Nu mă gândesc decât să fiu înăuntrul tău. Trebuie să fac apel la toată puterea ca să nu te iau pe sus, să te duc acasă și să ți-o trag până nu mai poți umbla. Să ți-o trag până înțelegi că nu te pot lăsa să pleci fără să mă împotrivesc.

Am clătinat din cap și m-am îndepărtat puțin de el. Tristetea mea se transformase într-o mânie fierbinte.

– Spune-mi că nu voi fi doar secretul tău. Că sunt mai mult decât o partidă de sex, Alexander. Spune-mi că, indiferent de ce se va întâmpla, indiferent de ce crede tatăl tău sau de ce-ți cere dreptul tău din naștere, tu îmi aparții.

Alexander și-a trecut o mână prin păr. Pe maxilarul încordat se citea tensiunea.

– Este mai complicat de-atât.

– Ba nu, este foarte simplu, am ripostat eu și mi-am încrucișat brațele la piept, ca și cum încercam să pun o barieră între noi. Chiar și așa, trebuia să lupt ca să-mi stăpânesc pornirile trupului. E complicat pentru că așa vrei tu.

– Ți-am spus că familia regală e dusă rău, a replicat, și în cuvinte i se citea dezgustul. Iar eu sunt cel mai dus dintre ei toți.

– Alege să fii propriul stăpân. Cuvintele îmi păreau aspre, dar aveau totuși o notă rugătoare. Nu înțelegi că ai de ales?

A râs, fără urmă de amuzament.

– Nu înțelegi că nu am?

Mi-am făcut curaj, știind prea bine ce își dorea să audă – și știind că, rostind aceste cuvinte, aveam să îl rănesc și mai tare, mai ales că inima nu i se vindecase încă:

– Te iubesc, Alexander!

Focul din ochii lui s-a domolit. A făcut un pas înapoi. Mă așteptasem la acea reacție din partea lui, dar tot m-a durut. Era prea mult să-i cer să mi-o spună la rândul lui. Știam că mă iubea, eram la fel de sigură de asta cum eram de propriile sentimente. Dar văzându-l că se trăgea înapoi am înțeles că asta nu avea să fie niciodată de ajuns.

– Nu pot, Clara, a spus el.

Tonul lui nu era trist, ci doar rece.

Buzele mi-au tremurat, tristețea mi-a luat în stăpânire ochii.

– Nu vrei.

M-a privit un lung moment. Un mușchi i-a zvâcnit pe gât înainte de a deschide gura.

– Nu vreau.

– Atunci, nu mă pot întoarce cu tine.

Nu am mai încercat să-mi stăpânesc lacrimile care mi se rostogoleau pe obraji. Știam amândoi care era adevărul. Nu mai aveam altceva de făcut decât să mergem mai departe.

Gândul m-a împietrit, m-a înghețat pe loc, de parcă aș fi fost blestemată. Nu m-am opus când Alexander și-a trecut brațul pe după talia mea și m-a tras ușor spre el. Nu aveam puterea să mă împotrivesc. Durerea făcuse loc unui gol care răsuna înăuntrul meu. Simțeam că acel abis avea să se întindă pe mai multe ore, orele aveau să se transforme în zile, apoi în luni, în ani și aveau să îmi umple viața cu uitare. Abia dacă am simțit când Alexander mi-a dat o șuviță rebelă după ureche.

– Imposibil de controlat, a murmurat el, și de această dată cuvintele lui erau pline de tristețe.

– Nu mai încerca, i-am șoptit.

A zâmbit slab, după care a redevenit serios.

– Deja îmi e dor de tine!

Am închis ochii, iar lacrimile fierbinți au continuat să mi se rostogolească pe obraji. Nu mai avea rost să mă prefac că totul era în regulă. Nu avea să mai fie de aici încolo. Viața mea nu era o poveste,

nu aveam să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți. Am știut asta chiar și în clipa în care gura lui a pus stăpânire pe a mea.

Gurile noastre s-au zdrobit una de cealaltă. Multe lucruri nu aveau să fie rostite niciodată. Am deschis gura și i-am permis limbii lui să o posede pe a mea, l-am lăsat să mă domine o ultimă dată. Sărutul lui mi-a trimis foc în vene. Pasiunea s-a amestecat cu dorința, și m-am agățat de el, lăsând flăcările dorinței să mă cuprindă încet, de parcă aș fi ars pe un rug. M-am agățat de umerii lui, iar degetele mi s-au îngropat în carnea lui tare, prea îngrozită ca să-i dau drumul. Ceea ce mă aștepta la sfârșitul acestui sărut mă îngrozea. El nu mi-a dat însă drumul, chiar dacă buzele noastre s-au dezlipit și am respirat amândoi cu neșat.

Înțelegeam amândoi ce avea să se întâmple dacă ne eliberam din îmbrățișare.

Alexander m-a sărutat fugar pe frunte, iar eu am închis ochii, căutând o ultimă urmă de putere ca s-o pot scoate la capăt. Ajunsesem aici și, ce era mai trist, eram aici doar din cauza lui. A lui. A noastră. Am găsit însă puterea de care aveam nevoie în ceea ce împărtășiserăm împreună. El îmi dăduse această putere.

Puterea de a mă retrage.

Și-a plecat capul când eu am făcut un pas înapoi. Când l-a ridicat, într-un final, a rostit doar trei cuvinte:

- La revedere, Clara!

Alexander a ridicat o mână, și, o secundă mai târziu, un Rolls Royce s-a apropiat de noi. A deschis portiera și mi-a făcut semn să urc. Nu m-am împotrivit. Nu mai aveam puterea s-o fac, eram sfârșită.

M-am așezat fără vreun cuvânt pe bancheta din spate. El mi-a oferit un zâmbet delicat, total diferit de zâmbetul încrezător de care mă îndrăgostisem. Apoi, a închis portiera.

Norris nu mi-a vorbit. Înțelesese ce avea de făcut, fără să i se spună. În timp ce ne îndepărtam, Alexander s-a întors spre casa care ar fi putut fi a noastră. Nu a ezitat deloc. S-a îndreptat hotărât, de parcă nu ar fi avut de ales. Îmi arătase foarte clar acest lucru: că nu avea

de ales cu adevărat. Așa că am plâns pentru inima mea frântă și pentru bărbatul rănit care se îndrepta acum spre un viitor pe care nu aveam să îl mai împărtășim niciodată. Și care ieșea acum din viața mea.

Ușa s-a închis în urma mea cu un sunet surd. Lumina dimineții se strecura prin fanta dintre draperii, dar eu mă îndreptam spre pat. Nu puteam suporta gândul că va trebui să fac față unei noi zile. Trebuia să-mi pierd cumva cunoștința, chiar dacă somnul nu era cu adevărat o scăpare. Alexander avea să mă urmeze în vis.

Cineva s-a foit pe canapea când am trecut pe lângă ea. Belle, pe jumătate adormită, s-a ridicat și s-a frecat la ochi. Judecând după pantalonii de yoga și părul răvășit, mă așteptase să mă întorc acasă. A deschis gura să spună ceva, dar a închis-o imediat când mi-a văzut chipul. Nu aveam nevoie de oglindă să-mi dau seama că aveam ochii roșii și că-mi curgea nasul.

– Ai fost să-l vezi.

Nu era o întrebare, ci doar o afirmație. Și nu mă judeca pentru ce făcusem. Greșise și ea de suficiente ori în dragoste, și probabil tocmai de aceea a trecut imediat la acțiune. Într-o clipă, mi-a cuprins umerii cu pătura care încă purta căldura trupului ei.

Am rămas pe loc, amețită din cauza șocului. Ea a deschis și a închis câteva sertare de bucătărie. A găsit cafeaua, s-a uitat la ea și a aruncat-o cât colo.

– Dă-o naibii! Avem nevoie de ceva mai tare.

Nu era nici 9.00 dimineața, dar nu am contrazis-o. Nu aveam puterea s-o fac. A turnat vin alb într-un pahar și mi l-a întins. L-am luat și am sorbit din el, absentă.

Simțeam că abia își putea stăpâni curiozitatea. O cunoșteam pe prietena mea cea mai bună. Ar fi vrut să știe ce se întâmplase și se străduia din răspuțeri să stăvilească întrebările care amenințau să-i țâșnească de pe buze. Tocmai de aceea era prietena mea cea mai bună. Nimeni altcineva, nici chiar mama mea, nu ar fi reușit să se controleze. Belle înțelegea că aveam nevoie de timp.

Timp să înțeleg ce se întâmplase. Timp să mă obișnuiesc oarecum cu ideea că Alexander nu mai făcea parte din viața mea – că nu avea să mai facă niciodată parte din viața mea. Acum, însă... acum, acest lucru părea imposibil. Acum, nu reușeam să înțeleg nici măcar cum de pământul continua să se rotească.

Belle m-a condus în baie și a dat drumul la apă în cadă. Nu am protestat. Am privit-o absentă cum mi-a desprins paharul dintre degete. Acesta mi-a alunecat din mână, iar eu am oftat adânc. Ce altceva urma să îmi fie luat? Era un gând irațional, dar nu-mi păsa. Nimic nu mai avea sens. De ce să mă împotrivesc? Viața mea – viața care abia părea să înceapă cu numai câteva săptămâni în urmă – se sfârșise. În ziua următoare aveam să fiu nevoită să o iau de la început. A doua zi aveam să fiu nevoită să fac față realității, fără Alexander.

– Astăzi poți să plângi, mi-a șoptit Belle, părând să-mi fi citit gândurile.

„Astăzi voi plânge“, am încuviințat în tăcere. Aveam să intru în cada pe care mi-o pregătise ea și să las lacrimile să curgă în apă până când aveam să fiu ca nouă. Până când aveam să alung durerea. Dar, chiar în timp ce mă lăsam în jos în cadă, am știut că nu aveam să îl pot alunga pe Alexander din memorie. Îmi intrase în sânge. Atingerea lui îmi marcaseră pielea ca fierul încins. Îi aparțineam, chiar dacă nu aveam să mai fiu niciodată a lui.

– Măine îți va fi mai ușor.

Belle s-a așezat pe marginea căzii. Nu m-a forțat să-i spun nimic. Am stat amândouă acolo, în tăcere.

Belle se înșela în privința zilei de mâine. Nu avea să îmi fie niciodată mai ușor. Mai avusesem și altă dată inima frântă, dar nu ca acum. Pierderea lui Alexander îmi provocase o rană adâncă, îmi frânsese sufletul și spiritul. Nu mă mai dăruisem nimănui așa cum mă dăruisem lui. Și nu aveam să o mai fac niciodată. Nu era posibil. O iubire atât de frumoasă și de brutală ca a noastră nu se întâmpla de două ori în viață. Orice om putea supraviețui doar o dată unei

esemenea pierderi, iar instinctul de supraviețuire nu avea cum să te lase să redevii vreodată vulnerabil.

- Sunt aici când vrei să vorbești.

Belle a ieșit din baie, dar știam că era pe aproape. Îmi dădea doar spațiul necesar, fără să se îndepărteze prea mult.

Eram însă singură, pentru moment, așa că m-am eliberat complet de durere, permițându-mi să o simt cu adevărat. Iar ea a pus stăpânire pe mine, mi-a spintecat și mi-a zdrobit inima până ce nu a mai rămas nimic. Doar o durere surdă în piept care nu mă lăsa să respir. Nici măcar acum, în acest moment, nu aș fi schimbat nimic. Mai greu decât să-mi imaginez viața fără Alexander era doar să-mi imaginez că nu făcuse niciodată parte din viața mea. Iar eu aveam să trăiesc doar din amintiri. Aveam să supraviețuiesc hrănindu-mă cu ele, pentru că, înainte ca el să intre în viața mea, eu fusesem flămândă fără să știu asta. Făcusem alegerea corectă. Dacă relația noastră continua, când avea să se sfârșească, inevitabil, eu nu aș fi avut cum să supraviețuiesc. Poate că azi sufeream, dar în final era o chestiune de supraviețuire. Îl avusesem pe Alexander pentru o clipă trecătoare. Timpul nostru împreună fusese mult prea scurt, dar trebuia să-mi fie de ajuns.

Capitolul 2

Am trecut pe lângă bărbatul care mi-a ținut ușa și i-am mulțumit, dar m-am grăbit să mă îndepărtez când mi-am dat seama că ar fi vrut să stea de vorbă cu mine. Nu părea să fie reporter, dar învățasem deja să nu mă încred în nici un străin curios. În plus, chiar nu aveam timp în această dimineață. Prietena cu care împărțeam apartamentul, Belle cea băgăcioasă, dar care-mi dorea mereu binele, mă făcuse să întârzii douăzeci de minute. Prin urmare, aveam mai puțin de o jumătate de oră să mă pregătesc pentru întâlnirea cu unul dintre cei mai importanți clienți.

Sediul firmei Peters & Clarkwell era relativ liniștit la prima oră a dimineții de marți, dar asta nu avea să dureze prea mult. De când lansasem oficial campania Isaac Blue, atmosfera din birou trecuse de la relaxată la ultraagitată, iar mie îmi plăcea asta. În timp ce colegii mei urau noul ritm de lucru, mie îmi pria de-a dreptul. Munca îmi distrăgea atenția de la catastrofala mea viață personală și nu-mi dădea răgaz să mă gândesc la Alexander. Timp de două luni și jumătate, practic locuisem aici, iar în ultima lună lucrasem de acasă. Nu mă opream din lucru decât atunci când nu-mi mai puteam ține ochii deschiși și îmi îngăduiam să visez doar atunci când Alexander îmi invadea gândurile. Acolo, nu-l puteam împiedica să mă găsească.

Tori mi-a făcut cu mâna de la biroul ei, luându-mă puțin prin surprindere. Roșcata plină de energie avea și viață personală – viață

din care mă presa să fac și eu parte – și până acum nu ajunsese niciodată la birou înaintea mea. M-am oprit la biroul ei, pregătită sufletește pentru deja obișnuitele invitații la cină sau la ceva de băut.

– Azi ai ajuns devreme.

M-am forțat să-i zâmbesc. O plăceam pe Tori, poate că într-o bună zi am putea deveni prietene, dar acum nu mă puteam gândi decât la muncă. Distracția nu făcea parte din vocabularul meu. Peste vară încercasem să ies la masă de câteva ori cu Belle și cu câțiva alți prieteni, dar fiecare ieșire nu făcuse decât să-mi amintească acut de lipsa lui Alexander. Mă învățasem minte deja.

Tori a făcut o grimasă și și-a strâns jacheta, încercând să ascundă gulerul unei bluze strălucitoare.

Rimelul întins și o ținută de lucru nu tocmai potrivită?

– O dimineată grea? am întrebat-o.

„Sau mai degrabă o noapte grea?“ am adăugat în gând.

S-a aplecat spre mine și și-a coborât tonul, deși eram doar noi două în tot biroul.

– Se vede că n-am dormit? Ora 4.00 dimineata nu este tocmai potrivită să-ți dai seama că nu ai trecut în raport ultimele cifre ale campaniei Blue, mai ales dacă te afli la Brimstone.

Am încercat să râd, sperând să-i par plină de înțelegere. Înăuntrul meu, sentimente și gânduri mi se rostogoleau prin creier, prea iuți ca să poată fi procesate. Mersesem și eu la acel club, și am fost de-a dreptul speriată de valul de gelozie care m-a inundat auzindu-i numele pomenit. Oare fusese și el acolo noaptea trecută? Tori fusese, oare, aproape de el, fără s-o știe? Și nu era numai asta. Cuvântul *Brimstone* însemna pentru mine mai mult decât și-ar fi putut închipui vreodată Tori. Până acum, nu trebuise să-i fac față. Nu era un cuvânt folosit des în conversații obișnuite. Acesta era unul dintre motivele pentru care îl alesesem drept cuvânt de siguranță. Era cuvântul care mă proteja atunci când Alexander ducea lucrurile prea departe – când îmi cerea mai mult decât îi puteam oferi.

Îl folosisem doar o dată – și nu aveam să-l mai folosesc vreodată.

Tori a tușit politicoasă, iar eu am clătinat din cap, încercând să mă eliberez de amintirile dureroase.

- Scuze, am șoptit. Trebuie să termin ceva înainte de venirea lui Isaac. Îmi zboară gândurile doar într-acolo.

- Te înțeleg perfect, mi-a răspuns ea. Ar trebui să luăm masa împreună de îndată ce terminăm cu asta.

Am ezitat, căutând imediat o scuză.

- Am o săptămână îngrozitoare. Am de citit sute de rapoarte ale echipei de campanie a lui Isaac.

Tori a ridicat din umeri.

- Poate altă dată.

- Absolut, i-am răspuns.

Poate era singura promisiune pe care eram în stare să o fac zilele astea. Am ridicat privirea spre ceasul de pe perete și mi-am dat seama că discuția cu Tori îmi irosise cinci minute prețioase.

Mi-am pus geanta în sertarul biroului și mi-am tras în față dosarul campaniei fundației Blue ca să pregătesc întâlnirea programată azi.

- Ești gata? m-a întrebat Bennett.

Zâmbetul lui, mereu prietenos, era acum obosit.

Am făcut o pauză și mi-am studiat șeful. Cearcănele erau și mai vineții, iar părul lui brunet, cârlionțat, avea neapărată nevoie de un pieptăn.

- Dar tu?

- Așa rău arăt? S-a așezat pe scaunul din fața mea și și-a lărgit nodul de la cravată. De ce iau copiii vacanță vara, când părinții lor trebuie să fie la lucru?

- Este o cruzime, într-adevăr, am încuviințat eu. Bennett creștea singur două gemene de șase ani care i-ar fi dat de furcă și dacă soția lui nu ar fi murit în mod neașteptat cu un an în urmă. Nu-mi puteam imagina cât de copleșit trebuia să se simtă, deși se străduia să nu o arate. Ce-ar fi să mă lași să stau eu cu ele vineri seară câteva ore?

- Nu ți-aș putea cere să te oprești din lucru!